

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 65 0 P 364990 21 Rev
Sarajevo, 7.4.2021. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Amre Hadžimustafić, kao predsjednice vijeća, Fatime Mrdović i dr sc. Danice Šain, kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M. G. iz S., Ul. R.A. koga zastupaju punomoćnici A. S.i H. K., advokati iz S., protiv tuženog G. O. d.d. S., Ul. T. S. , koga zastupa punomoćnik A. N., advokat iz S., radi naknade štete, v.s. 10.100,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu, broj 65 0 P 364990 16 Gž od 18.11.2020. godine, u sjednici vijeća, održanoj dana 7.4.2021. godine, donio je

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbijaju se zahtjevi tužitelja i tuženog za naknadu troškova revizijskog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Sarajevu, broj 65 0 P 364990 13 P od 24.12.2015. godine odbijen je u cijelosti tužbeni zahtjev da se tuženi obaveže isplatiti tužitelju iznos od 19.520,65 KM, na ime naknade štete zbog izgubljene zarade (novčana renta), za period od 5.7.2010. godine do 5.7.2013. godine, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 6.7.2013. godine do isplate, zatim zakonsku zateznu kamatu na glavni dug u iznosu od 19.520,65 KM, obračunatu za period od 5.7.2010. godine do 5.7.2013. godine u iznosu od 3.214,22 KM, i na ime izgubljene buduće zarade iznos od 539,80 KM mjesečno, i to do 10. dana u mjesecu za prethodni mjesec, počev od 5.7.2013. godine pa dok za to postoje zakonski uslovi, kao i da naknadi tužitelju troškove parničnog postupka, sve u roku od 30 dana. Tužitelj je obavezan naknaditi tuženom troškove parničnog postupka u iznosu od 4.001,40 KM, u roku od 30 dana.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj 65 0 P 364990 16 Gž od 18.11.2020. godine žalba tužitelja je odbijena i prvostepena presuda potvrđena. Odbijen je zahtjev tuženog za naknadu troškova za sastav odgovora na žalbu.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu u cijelosti pobija tužitelj zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da ovaj sud usvoji reviziju, preinači nižestepene presude i usvoji tužbeni zahtjev, te obaveže tuženog da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka, uključujući troškove sastava revizije od 842,40 KM, i troškove sudske takse na reviziju.

Tuženi je u odgovoru na reviziju predložio da se revizija odbije kao neosnovana, i tužitelj obaveže da tuženom naknadi troškove za sastav odgovora na reviziju u iznosu od 1.099,80 KM, i sudske takse na odgovor na reviziju.

Nakon što je ispitao pobijanu presudu u skladu sa ranijom odredbom člana 241. Zakona o parničnom postupku (u daljem tekstu: ZPP)¹, koja se u ovom predmetu primjenjuje na osnovu odredbe člana 106. stav 2. Zakona o izmjenama i dopunama ZPP², ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Revizija nije osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za naknadu materijalne štete u vidu novčane rente, zbog izgubljene zarade u periodu od 5.7.2010. godine do 5.7.2013. godine, u iznosu od 19.530,65 KM, sa zakonskom zateznom kamatom, te za isplatu novčane rente u mjesečnom iznosu od 539,80 KM, počev od 5.7.2013. godine, i ubuduće dok za to budu postojali zakonski uslovi.

Revizione navode tužitelja kojima se osporava utvrđeno činjenično stanje ovaj sud nije cijenio, iz razloga što revizija ne može izjaviti zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (član 240. stav 2. ZPP).

Navodi revidenta kojima se ukazuje na povrede parničnog postupka nisu osnovani, budući da je drugostepeni sud u obrazloženju pobijane presude postupio u skladu sa odredbom člana 231. ZPP, i ocijenio sve žalbene navode koji su od odlučnog značaja, uključujući i one koji su se odnosili na ocjenu izvedenih dokaza, te dao valjane razloge zbog kojih je činjenične i pravne zaključke prvostepenog suda prihvatio kao pravilne.

Iz činjeničnog stanja koje su utvrdili nižestepeni sudovi proizlazi da se dana 18.12.2009. godine dogodila saobraćajna nezgoda koju je skrivio osiguranik tuženog, a u kojoj je tužitelj pretrpio tjelesne povrede, zbog čije je težine postao trajno neposoban za obavljanje bilo kojeg posla, te da mu je kao invalidu I kategorije invalidnosti priznato pravo na invalidsku penziju počev od 1.4.2013. godine, kao i pravo na ličnu invalidninu i dodatak za njegu i pomoć od strane drugog lica II grupe, zbog oštećenja organizma od 90%. Utvrđeno je i da je tužitelj prije nesretnog događaja završio srednju školu i stekao stručno zanimanje prodavač, ali da nije bio zaposlen, odnosno da je u periodu od 23.10.2009. godine do 31.3.2013. godine bio evidentiran kod Biroa za zapošljavanje N. G., kao nezaposlena osoba. Razlika između primanja koja tužitelj ostvaruje po osnovu prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja i

---

¹ „Službene novine F BiH” br. 53/03, 73/05 i 19/06

² „Službene novine F BiH” broj 98/15

socijalne zaštite, i prosječne mjesečne neto plaće u oblasti trgovine u FBiH, koju je obračunao vještak finansijske struke, iznosi 539,80 KM.

Međutim, prema ocjeni nižestepenih sudova, tužitelj u ovom postupku nije dokazao da je u vrijeme štetnog događaja bio zaposlen, niti da je faktički obavljao rad za poslodavca „P. S.“ d.o.o., odnosno da je ostvarivao zaradu, koju je zbog nesposobnosti za rad koja je posljedica tog događaja, izgubio. Pored toga, nižestepeni sudovi su ocijenili da tužitelj u ovom postupku nije dokazao ni da da bi se po redovnom toku stvari zaposlio, pa su primjenom odredbe člana 195. stav 2. u vezi sa članom 185. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima (dalje: ZOO)³, odbili tužbeni zahtjev u cijelosti kao neosnovan.

Suprotno navodima revidenta, pobijana presuda je zasnovana na pravilnoj primjeni materijalnog prava.

U slučaju smrti, tjelesne povrede ili oštećenja zdravlja, naknada se određuje, po pravilu, u obliku novčane rente, doživotno ili za određeno vrijeme. (član 188. stav 1. ZOO)

Odredbom člana 195. stav 2. ZOO propisano je da ako povrijeđena osoba zbog potpune ili djelimične nesposobnosti za rad gubi zaradu, ili su joj potrebe trajno povećane, ili su mogućnosti njenog daljeg razvijanja i napredovanja uništene ili smanjene, odgovorno lice dužno je plaćati povrijeđenom određenu novčanu rentu, kao naknadu za tu štetu.

Prema shvatanju Ustavnog suda Bosne i Hercegovine o primjeni citirane zakonske odredbe u vezi sa relevantnim odredbama Zakona o radu i Zakona o zapošljavanju, izraženom u odluci AP-2303/11 od 8.5.2014. godine, samo činjenica da je oštećeni u trenutku nastanka štetnog događaja bio nezaposlen, da je okončao školovanje i stekao određene o radu mogao zaposliti i da je bio sposoban za rad, ne mogu se smatrati „redovnim tokom stvari“ ili posebnim okolnostima u smislu člana 189. ZOO, zbog kojih bi gubitak mogućnosti zaposlenja predstavljao osnovu za naknadu materijalne štete koju trpi u smislu člana 195. stav 2. ZOO. Oštećeni, naime, mora dokazati da je u trenutku nastanka štetnog događaja, prema redovnom toku stvari ili posebnim okolnostima, postojala mogućnost da se sa stečenim zanimanjem zaposli, koja je štetnom radnjom za koju odgovara tuženi otpala.

Tužitelj je, dakle, u ovom postupku, pored činjenice nastanka štete i njene visine, morao dokazati i da je izgubio zaradu koju je ostvarivao, ili da je izgubio postojeću, odnosno stvarnu mogućnost da se zaposli i ostvaruje zaradu.

Međutim, suprotno tvrdnjama revidenta, u konkretnom slučaju nije utvrđeno da je tužitelj u vrijeme štetnog događaja bio zaposlenik „P.“ d.o.o., iako je tom prilikom upravljao njegovim službenim vozilom.

---

³ „Službeni list SFRJ“, broj: 29/78, 39/85 i 57/89, „Službeni list RBiH“, broj: 2/92 i 13/93 i „Službene novine Federacije BiH“, broj: 29/03 i 42/11

Naime, drugostepeni sud je dao valjane razloge za takvu ocjenu, s obzirom da tužitelj nije izvodio dokaze o postojanju ugovora o radu, niti je dokazao da je faktičkim radom kod tog poslodavca ostvarivao zaradu. Osim toga, u postupku je utvrđeno da je tužitelj bio evidentiran kod biroa za zapošljavanje kao nezaposlena osoba, iz čega proizlazi da je tražio posao na tržištu rada, ali ne i da se prema redovnom toku stvari mogao zaposliti, budući da nije pružio dokaze o tome da je ikada bio zaposlen, odnosno da je prije štetnog događaja ostvarivao prihode vlastitim radom, što se, s obzirom na njegovu životnu dob od 30 godina moglo očekivati.

Shodno tome, drugostepeni sud je pravilno zaključio da tužbeni zahtjev nije osnovan, iz razloga što tužitelj u ovom postupku nije dokazao odlučne činjenice, od kojih zavisi njegovo pravo da u ovom slučaju od tuženog, kao odgovornog lica, zahtijeva plaćanje novčane rente, kao naknade za štetu iz člana 195. stav 2. ZOO.

Ni pozivanje revidenta na utvrđene činjenice, koje se odnose na njegovu trajnu nesposobnost za bilo kakav rad, probleme u vezi sa socijalizacijom, i nemogućnost zasnivanja porodice, koje su posljedice tjelesnih povreda koje je pretrpio, ne može utjecati na drugačiju odluku suda.

Ovaj sud primjećuje da je tužitelju, za pretrpljene duševne bolove zbog predmetnog događaja, odlukom suda u drugom predmetu dosuđena pravična naknada, srazmjerno utvrđenom stepenu umanjenja životne aktivnosti i pretrpljenih bolova i straha.

Međutim, u ovom slučaju se radi o zahtjevu za naknadu materijalne štete, zbog umanjenja imovine tužitelja, i u slučaju njegove osnovanosti odgovorno lice je dužno uspostaviti stanje koje je bilo prije nego što je šteta nastala. Iz tog razloga je sudu potrebno dokazati da je tužitelj zbog štetnog događaja pretrpio stvarni gubitak imovine, odnosno izgubio mogućnost njenog sticanja, koja je bila izvjesna.

Utvrđena činjenica da je tužitelj bio evidentiran kao nezaposleno lice ne znači i da je on u vrijeme nesreće imao i stvarnu mogućnost zapošljavanja koju je izgubio, jer iz utvrđenog činjeničnog stanja ne proizlazi da se on prema redovnom toku stvari mogao zaposliti. Naime, u slučaju kada nije utvrđeno da je tužitelj prije štetnog događaja radom ostvarivao zaradu, koju je zbog istog izgubio, odnosno kada njegova tvrdnja o radnom angažmanu u firmi „P.“ u ovoj parnici nije dokazana, a izvedeni dokazi ne upućuju ni da je postojala druga mogućnost njegovog zapošljavanja, pravilno su nižestepeni sudovi primijenili materijalno pravo kada su tužbeni zahtjev za isplatu novčane rente, utvrđene prema visini prosječne plaće trgovca, odbili kao neosnovan.

Imajući u vidu sve navedeno, ovaj sud je utvrdio da ne postoje razlozi zbog kojih je revizija izjavljena, pa kako ne postoje ni razlozi na koje revizijski sud pazi po službenoj dužnosti, reviziju je na osnovu odredbe člana 248. ZPP valjalo odbiti kao neosnovanu.

Odluka o troškovima revizijskog postupka je donesena na osnovu odredbe člana 397. stav 1. ZPP, a zahtjevi parničnih stranaka su odbijeni jer tužitelj sa revizijom nije uspio (član 386.

stav 1. i 2. ZPP), dok trošak tuženog za sastav odgovora na reviziju nije bio potreban radi zaštite njegovih prava u ovoj parnici (387. stav 1. ZPP).

Predsjednica vijeća
Amra Hadžimustafić, s.r.